

Sygn. akt IV U 783/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2018 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania L. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 5 września 2017 r. Nr (...)

w sprawie L. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala L. K. prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2017 r.

Sygn. akt IV U 783/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 września 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016r. poz. 887 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. Nr8, poz.43 ze zm.) odmówił L. K. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony do 1 stycznia 1999r. nie udowodnił 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (decyzja ZUS k. 6 akt emerytalnych).

Odwołanie od w/w decyzji złożył L. K. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że do stażu pracy w szczególnych warunkach należy zaliczyć pracę w Fabryce (...) w Ł., którą wykonywał od 1 lipca 1972r. do 6 września 1998r. Ubezpieczony podniósł, iż praca którą faktycznie świadczył nie była zgodna ze stanowiskiem wskazanym w świadectwie pracy, na podstawie którego organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję i w świetle obowiązujących przepisów była pracą w szczególnych warunkach, ze względu na stopień jej uciążliwości i poważne obciążenia zdrowotne. Ubezpieczony podniósł nadto, iż zakład pracy, w którym był zatrudniony umieszczony został w wykazie przedsiębiorstw państwowych o szczególnym zagrożeniu zawodowym (odwołanie ubezpieczonego k. 3-6 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy przyjął, iż świadectwo pracy jest głównym dowodem stwierdzającym wykonywanie pracy w szczególnych warunkach. Powołując się zatem na świadectwo pracy ubezpieczonego organ rentowy stwierdził, iż stanowisko pracy, na którym ubezpieczony był zatrudniony nie jest tożsame ze stanowiskiem wymienionym w zarządzeniu resortowym. Wobec powyższego, w opinii Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczony nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze co najmniej 15 lat. Ponadto organ rentowy wskazał, iż zaskarżona decyzja jest prawidłowa, a odwołanie ubezpieczonego nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych (odpowiedź na odwołanie k. 1-2 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony L. K. ma aktualnie 64 lata. W dniu 21 sierpnia 2017 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury (wniosek o emeryturę k.1-3 akt emerytalnych). Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy w wymiarze 29 lat 3 miesięcy i 6 dni (bezsporne). Organ rentowy stwierdził, iż ubezpieczony nie przepracował w szczególnych warunkach wymaganych 15 lat. Dlatego też, zaskarżoną decyzją z 5 września 2017r. odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury (decyzja z 5 sierpnia 2017r. k.6 akt emerytalnych).

L. K. od 2 września 1969r. zatrudniony był w Fabryce (...) w Ł.. Początkowo na podstawie umowy o przyuczenie do zawodu. Od 1lipca 1972r. do 6 września 1998r., z wyłączeniem okresu 15 września 1989r. – 30 września 1989r. ubezpieczony zatrudniony był na podstawie umów o pracę, na stanowiskach, określonych kolejno jako: ślusarz, wiertacz, wytaczasz. W rzeczywistości jednak, we wskazanym powyżej wieloletnim okresie zatrudnienia ubezpieczony wykonywał obowiązki wiertacza, pracując wyłącznie przy obróbce żeliwa. Do podstawowych zadań ubezpieczonego należało: wiercenie w odlewach żeliwnych, pogłębianie otworów, zabielenie. Pracował przy procesie przygotowywania odlewów żeliwnych do stanu gotowości do montażu. Ubezpieczony zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy. Praca ubezpieczonego w charakterze wiertacza jest pracą w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach, kwalifikowana jako praca przy wybijaniu, oczyszczaniu i wykańczaniu odlewów, ponieważ sposób wiercenia w odlewie, jaki wykonywał ubezpieczony, tj. taki rodzaj obróbki skrawaniem, w wyniku którego powstają wióry, stanowi etap wykańczania odlewu celem jego dalszego wykorzystania. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania ubezpieczonego (k. 39 akt sprawy), zeznania świadków: M. R. i D. K. (k. 17 akt sądowych), opinię biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy (k. 24-28 akt sądowych), świadectwo pracy (akta osobowe), świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach (akta osobowe) oraz umowy o pracę (akta osobowe).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie L. K. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 wyżej wymienionej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl art. 32 ust. 1 i 4 przywołanej wyżej ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art. 27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 3 i § 4 ust.1 pkt 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku, jeżeli ukończył wiek emerytalny wynoszący

60 lat dla mężczyzny oraz ma wymagany okres zatrudnienia tj. co najmniej 25 lat w przypadku mężczyzny a w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z § 2 ust.1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Podkreślić należy, iż jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 kwietnia 2014r. sygn. akt II UK 395/13 dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonych mu pracy i jej wykonywanie w warunkach określonych w § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43).

Podzielając w całej rozciągłości powyższą wykładnię Sądu Najwyższego, rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiającej ubezpieczonemu prawa do emerytury wymagało ustalenia jaką pracę ten faktycznie wykonywał w spornym okresie i czy praca ta, zgodnie z przepisami prawa, była pracą w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu Okręgowego L. K. spełnił warunki uprawniające do emerytury. Udowodnił bowiem ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz ponad 15 lat okresów pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu przytoczonych powyżej przepisów. Sąd w całości obdarzył wiarygodnością zeznania ubezpieczonego, co do rodzaju pracy jaką w rzeczywistości świadczył w okresach spornych. Były one bowiem logiczne, szczegółowe i kompleksowo opisywały charakter tejże pracy, sposób jej wykonywania oraz podstawowe obowiązki pracownicze. Ponadto, powołani w sprawie świadkowie: M. R. i D. K., którzy pracowali wspólnie z ubezpieczonym potwierdzili te zeznania, jednomyślnie przyznając, iż ubezpieczony od 1 lipca 1972r. do 6 września 1998r. pracował w Fabryce (...) w Ł. wyłącznie jako wiertacz oraz że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy obróbce odlewów. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, ponieważ były one zgodne, obiektywne i wyczerpujące. Prace, które wykonywał ubezpieczony wymienione są w załączniku A dział III poz. 23 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz w załączniku nr.1 dział III, poz. 23, pkt. 3 Zarządzenia Nr.3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30.03.1985r. (operator maszyn do obróbki wiórowej odlewów żeliwnych), co jednoznacznie wynika z opinii biegłego powołanego w sprawie. Sąd uznał tę opinię za wiarygodną, gdyż powołany biegły jest ekspertem w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, w związku z czym posiada specjalistyczną wiedzę w powyższej materii. Ponadto, opinia sporządzona została po dokładnym przeanalizowaniu przedłożonej dokumentacji osobowej ubezpieczonego oraz całości materiału dowodowego. Wobec powyższego, stwierdzić należy, iż okresy pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach udowodnione w trakcie procesu i uznane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wynoszą ponad 15 lat.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w wyroku.